

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Tatlumpu't Siyam

Pagbubunyag ng Propetikong Habi: Ang Panaginip ni William Miller at ang Pagpapanumbalik ng mga Saligang Katotohanan sa mga Huling Araw

Jeff Pippenger

2024-01-03

Isinasaalang-alang natin ang propetikong paglalapat ng panaginip ni William Miller sa mga huling araw, na siyang dako kung saan natatagpuan ang ganap na katuparan ng lahat ng propesiya. Tinutukoy ng panaginip ni Miller ang pagkatuklas, pagtatatag, pagtanggap, paglilibing, at pagpapanumbalik ng mga katotohanang saligan ng Adbentismo na pinagsama-sama sa pamamagitan ng ministeryo ni Miller. Ang mga katotohanang saligan na iyon ay kumakatawan sa mga katotohanang inalisan ng tatak noong 1798. Ang mga katotohanang iyon ay kinakatawan ng pangitain ng Ilog Ulai. Ang panaginip ni Miller, gaya ng nakatala sa aklat na *Early Writings*, ay ang ikalawa niyang panaginip, at ang panaginip na iyon ay tinipuhan ng ikalawang panaginip ni Nebukadnezar, gaya rin naman na si Miller mismo ay tinipuhan ni Nebukadnezar.

Ipinakita ng mga naunang artikulo kung paanong ang “pitong panahon” sa buhay ni Nabucodonosor—ang pamumuhay na may puso ng hayop—ay nagwakas sa paraang simboliko noong 1798. Muling ibinalik noon ang kaniyang kaharian, at sa unang pagkakataon, si Nabucodonosor ay kumatawan sa isang ganap na nagbalik-loob na tao. Sa konteksto ng “panahon ng wakas,” noong 1798, siya ay kumatawan sa “mga pantas.” Natukoy din natin na, bilang unang hari ng Babilonia, ang paghatol kay Nabucodonosor na “pitong panahon” ay naging tipo ng paghatol na dalawang libo limang daan at dalawampu kay Belsasar (mene, mene, tekem, upharsin), na siyang huling hari ng Babilonia.

"Sa huling pinuno ng Babilonia, gaya, sa tipo, ng una nito, dumating ang hatol ng banal na Tagapagbantay: 'O hari, ... sa iyo ito ay sinasabi; Ang kaharian ay inalis sa iyo.' Daniel 4:31."
Mga Propeta at mga Hari, 533.

Tinukoy ni Sister White si Belshazzar, sa kanyang oras ng paghuhukom, bilang ang “hangal na hari.” Sa pagtatapos ng oras ng paghuhukom ni Nebuchadnezzar, siya ay kumakatawan sa “marunong na hari,” sapagkat siya ay nakinabang sa paghuhukom na “pitong panahon,” at si Belshazzar, bagaman batid niya ang kasaysayan, ay tumanggap makinabang.

Ngunit ang pag-ibig ni Belshazzar sa aliwan at sa pagluluwalhati sa sarili ay pinawi ang mga aral na hindi niya kailanman dapat nalimutan; at nagawa niya ang mga kasalanang kahalintulad ng mga naghatid ng mga namumukod-tanging hatol kay Nebuchadnezzar. Sinayang niya ang mga pagkakataong sa kagandahang-loob ay ipinagkaloob sa kanya, na pinabayaan niyang gamitin ang mga pagkakataong nasa kanyang abot upang makilala ang katotohanan. “Ano ang dapat kong gawin upang maligtas?” ay isang katanungang ipinagwalang-bahala ng dakila ngunit hangal na hari. Bible Echo, Abril 25, 1898.

Si Nebukadnezar ay sumasagisag sa "mga pantas" noong 1798, yaong mga nakauunawa sa pagdami ng kaalaman sa panahon ng wakas.

Halos hindi pa niya natatapos bigkasin ang palalong pagmamapuri, nang isang tinig mula sa Langit ang nagpabatid sa kanya na dumating na ang takdang panahon ng paghatol ng Diyos. Pagdaka'y inalis sa kanya ang katinuan ng isip, at siya'y naging gaya ng isang hayop. Sa loob ng pitong taon, sa gayong kalagayan siya'y ibinaba. Pagkatapos ng panahong ito, naibalik sa kanya ang kanyang katinuan, at noon, sa kababaang-loob na tumingala sa Dakilang Diyos ng Langit, kinilala niya ang banal na kamay sa parusang ito, at muli siyang naibalik sa kanyang trono.

Sa isang pampublikong proklamasyon, kinilala ni Haring Nebukadnezar ang kaniyang pagkakasala, at ang dakilang habag ng Diyos sa kaniyang pagpapanumbalik. Ito ang huling gawa ng kaniyang buhay, gaya ng nakatala sa Banal na Kasaysayan. Review and Herald, Pebrero 1, 1881.

Sa katapusan ng "pitong panahon" ni Nebukadnezar, naglabas siya ng isang pampublikong proklamasyon, na kinapapalooban ng isang pampublikong pag-amin. Si Miller, bilang si Nebukadnezar, ay sumasagisag sa "marurunong" noong 1798, na nakauunawa sa paglago ng kaalaman sa panahon ng wakas. Pareho silang nagkaroon ng dalawang panaginip, at kapwa ang kani-kanilang ikalawang panaginip ay sa paraang simboliko'y nagpapakilala sa "pitong panahon." Sa mga naunang artikulo, ang "pitong panahon" ay naipakitang nagmamarka ng isang puntong paglipat.

Noong 1798, si Nebukadnezar ay nagsilbing tanda ng paglipat mula sa kaniyang mapagmataas na kalagayan tungo sa kalagayan ng pantas. Kabilang dito ang kaniyang hayagang pag-amin. Ang 1798 ay siya ring punto ng paglipat sa pagitan ng ikalima at ikaanim na mga kaharian ng biblikal na propesiya. Minarkahan din nito ang pagdating ng unang anghel, sa gayo'y minarkahan ang isang bagong dispensasyon, sapagkat ang pagbibigay-babala tungkol sa darating na paghatol ay hindi maaaring maganap hangga't hindi pa natatanggap ng ikalimang kaharian ng biblikal na propesiya ang nakamamatay nitong sugat.

Ang mismong mensahe ay nagbibigay-liwanag hinggil sa panahon kung kailan magaganap ang kilusang ito. Ipinahayag na ito'y bahagi ng "Ebanghelyong walang hanggan," at inihahayag nito ang pagbubukas ng paghuhukom. Ang mensahe ng kaligtasan ay ipinangaral sa lahat ng kapanahunan; ngunit ang mensaheng ito ay isang bahagi ng Ebanghelyo na maipahahayag lamang sa mga huling araw, sapagkat doon lamang magiging totoo na dumating na ang oras ng paghuhukom. Inilalahad ng mga propesiya ang isang magkakasunod na hanay ng mga pangyayari na tumutungo sa pagbubukas ng paghuhukom. Lalong totoo ito hinggil sa aklat ni Daniel. Subalit yaong bahagi ng kanyang propesiya na may kinalaman sa mga huling araw ay iniutos kay Daniel na itikom at tatakan "hanggang sa panahon ng wakas." Hanggang hindi dumarating ang panahong ito ay hindi maipahahayag ang isang mensaheng tungkol sa paghuhukom, na nakabatay sa katuparan ng mga propesiyang ito. Ngunit sa panahon ng wakas, sabi ng propeta, "marami ang paroo't parito, at ang kaalaman ay madaragdagan." Daniel 12:4.

Binalaan ni Apostol Pablo ang iglesia na huwag asahan ang pagparito ni Cristo sa kanyang kapanahunan. “Ang araw na iyon ay hindi darating,” aniya, “malibang dumating muna ang pagtalikod, at mahayag ang taong makasalanan.” 2 Tesalonica 2:3. Hindi hanggang matapos ang dakilang pagtalikod, at ang mahabang panahon ng paghahari ng “taong makasalanan,” tayo makaaasa sa pagparito ng ating Panginoon. Ang “taong makasalanan,” na tinatawag ding “ang hiwaga ng kasamaan,” “ang anak ng kapahamakan,” at “yaong masama,” ay kumakatawan sa papado, na, gaya ng ipinahayag sa propesiya, ay magpapanatili ng kanyang pangingibabaw sa loob ng 1260 taon. Ang panahong ito ay natapos noong 1798. Ang pagparito ni Cristo ay hindi maaaring maganap bago ang panahong iyon. Sa pamamagitan ng kanyang babala, sinaklaw ni Pablo ang buong dispensasyon ng Kristiyanismo hanggang sa taong 1798. Pagkaraan ng panahong iyon nararapat ipahayag ang mensahe ng ikalawang pagparito ni Cristo.

"Walang gayong mensahe ang naibigay kailanman sa mga nagdaang kapanahunan. Si Pablo, gaya ng ating nakita, ay hindi ito ipinangaral; itinuon niya ang paningin ng kaniyang mga kapatid sa noo'y napakalayong hinaharap para sa pagparito ng Panginoon. Hindi ito ipinahayag ng mga Repormador. Itinakda ni Martin Luther ang paghuhukom na mga tatlong daang taon pa sa hinaharap mula sa kaniyang kapanahunan. Subalit mula noong 1798 ang aklat ni Daniel ay naalisan ng selyo, lumago ang kaalaman tungkol sa mga propesiya, at marami ang nagpahayag ng solemne na mensahe ng nalalapit na paghuhukom." *The Great Controversy*, 356.

Noong 1798, dumating ang isang bagong kapanahunan ng gawain ng pagliligtas, at ang bagong kapanahunang iyon ay nagbigay ng babala tungkol sa isa pang kapanahunan na magsisimula pagsapit ng 1844. Sa pagbabagong iyon ng kapanahunan, isang pinto ang isasara, at isang pinto ang bubuksan.

At sa anghel ng iglesia sa Filadelfia ay isulat mo: Ganito ang sabi ng Banal, ng Tunay, na nagtataglay ng susi ni David, na nagbubukas, at walang taong makapagsasara; at nagsasara, at walang taong makapagbubukas: Nalalaman ko ang iyong mga gawa; narito, inilagay ko sa harap mo ang isang pintuang bukas, na hindi maisasara ninuman; sapagkat ikaw ay may kaunting kapangyarihan, at iningatan mo ang aking salita, at hindi mo ikinaila ang aking pangalan. Apocalipsis 3:7, 8.

Ang pagbubukas ng isang pinto ay nagsasaad ng isang bagong kapanahunan. Nagkaroon ng pagbabago ng kapanahunan ng mga kaharian at ng mensahe noong 1798, sa katapusan ng unang poot, na naisakatuparan mula 723 BC hanggang 1798. Nagkaroon din ng pagbabago ng kapanahunan noong 1844, sa katapusan ng huling poot, na naisakatuparan mula 677 BC hanggang 1844. Noong 1798, dumating ang kapanahunan ng unang mensahe ng anghel, na nagbabala tungkol sa nalalapit na paghuhukom. Kapuwa si Nebukadnezar at si Miller ay inilalarawan bilang ang “marurunong,” sa “panahon ng wakas,” nang nabuksan ang “pinto” sa panloob na kapanahunan ng unang mensahe ng anghel at sa panlabas na pagbabago ng kapanahunan mula sa hayop na mula sa dagat tungo sa hayop na mula sa lupa. Natupad ang kapanahunan ng mensahe ng unang anghel nang nabuksan ang pinto patungo sa Dakong Kabanal-banalan noong Oktubre 22, 1844, at dumating ang kapanahunan ng ikatlong anghel, at ang paghuhukom na pagsisiyasat.

Nagsisimula ang ikalawang panaginip ni Miller nang mabuksan ang isang pintuan noong 1798, at nagwawakas nang mabuksan ang isang pintuan sa panahon ng transisyon ng “dalawang saksi” na muling binuhay upang ipahayag ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Sa larangan ng propesiya, kapuwa sina Nebukadnezar at Miller ay kumakatawan sa paglipat mula sa kaharian ng halimaw na mula sa dagat patungo sa kaharian ng halimaw na mula sa lupa noong 1798. Kapuwa rin nilang kinakatawan ang pagpapahayag ng paglapit at pagdating ng Paghuhukom na Pagsisiyasat noong 1844. Ang 1798 at 1844 ay kumakatawan sa pagwawakas ng una at huling “poot” ng Diyos laban sa Kaniyang bayan na isinakatuparan sa loob ng panahong “pitong panahon,” gaya ng itinatakda sa Levitico dalawampu’t anim. Ang apatnapu’t anim na taon mula 1798 hanggang 1844 ay kumakatawan sa pagtatayo ng espirituwal na templo na biglang pinuntahan ng Sugo ng Tipan noong Oktubre 22, 1844, samantalang si Cristo ay lumipat mula sa Dakong Banal patungo sa Kabanal-banalang Dako.

Ang 1798 at 1844 ay tumutukoy sa mga paglipat (higit sa isa) na tinandaan ng "seven times." Ang paglipat ng Millerite Philadelphian Adventism tungo sa Millerite Laodicean Adventism noong 1856 ay tinandaan din ng pagtaas ng kaalaman hinggil sa "seven times," na pagkatapos ay itinakwil noong 1863. Noong 1798, nagkaroon ng pagtaas ng kaalaman mula sa aklat ni Daniel, na sumasaklaw sa gayunding "seven times" ng Levitico dalawampu't anim, na itatakwil sa katapusan ng Millerite Philadelphian Adventism.

Ang paglipat ng kilusan ng unang anghel mula sa Filadelfia tungo sa Laodicea ay isinagisag ng pitong taon mula 1856 hanggang 1863. Dumating ang Laodiceanong mensahe noong 1856, at sa loob ng pitong taon, ang bagong liwanag ng "pitong panahon" na naalisan ng tatak ay nagbunga ng tatlong-yugtong pagsubok na hindi napagtagumpayan ng Adbentismo noong 1863. Pitong taon ang ipinagkaloo upang ang liwanag ng "pitong panahon" ay tanggapin o tanggihan. Ang paglipat ng kilusan ng Milleritang Filadelfianong Adbentismo tungo sa Milleritang Laodiceanong Adbentismo, ay sumasagisag sa pagbabaligtad ng pagkakasunod-sunod sa wakas, ang paglipat ng Laodiceanong kilusan ng ikatlong anghel tungo sa Filadelfianong kilusan ng ikatlong anghel.

Ang hulang animnapu’t limang taon ni Isaias ay nagsasaad ng pasimula ng una at ng huling poot ng Diyos laban sa mga kaharian ng Israel sa hilaga, at pagkatapos ay sa timog.

Sapagkat ang ulo ng Siria ay Damasco, at ang ulo ng Damasco ay si Resin; at sa loob ng animnapu’t limang taon ay mawawasak ang Efraim, anupa’t hindi na magiging bayan. Isaias 7:8.

Ang hula ni Isaias hinggil sa animnapu’t limang taon ay ibinigay noong 742 BC, at sa loob ng animnapu’t limang taon ay mapapawi ang hilagang kaharian. Makalipas ang labing-siyam na taon mula 742 BC, noong 723 BC, dinala sa pagkabihag ng Asiria ang hilagang kaharian. Sa pagwawakas ng animnapu’t limang taon, nagsimula ang poot ng timog na kaharian noong 677 BC, nang binihag si Manases ng mga Babilonyo. Samakatuwid, ang animnapu’t limang taon ay kumakatawan sa isang panahong labing-siyam na taon hanggang sa unang pagkabihag ng hilagang kaharian, at saka isa pang apatnapu’t anim na taon hanggang sa pagkabihag ni Manases.

Ang mga propesiyang iyon ay sumapit sa kani-kaniyang katuparan noong 1798, 1844, at 1863. Noong 1798, naganap ang isang panloob na transisyon ng mensahe ng kaligtasan sa pagdating ng unang anghel, at naganap din ang isang panlabas na transisyon ng mga kaharian sa propesiya ng Bibliya. Noong 1844, naganap ang isang panloob na transisyon ng mensahe ng kaligtasan nang ang pinto ng Banal na Dako ay isinara at nagsimula ang paghuhukom na pagsisiyasat sa pagdating ng ikatlong anghel. Noong 1863, naganap ang isang panlabas na pagbabago nang ang dalawang sungay ng hayop na mula sa lupa ay nahati sa dalawang uri.

Ang sungay na Republikano ay nahati sa dalawang partidong politikal na siyang mamamayani sa kasaysayan ng halimaw na mula sa lupa mula noon pasulong. Ang sungay na Protestante ay nahati sa dalawang apostatang anyo: isang partidong nag-aangking Protestante at nag-aangking ipinangingilin ang Sabat ng ikapitong araw, at isa pang uring nag-aangking Protestante, ngunit pinaninindigan ang araw ng Araw bilang kanilang piniling araw ng pagsamba.

Sa kasaysayang iyon, ang Protestanteng sungay na lumabas mula sa Madilim na Panahon ay nasailalim sa pagsubok mula ika-11 ng Agosto, 1840 hanggang ika-22 ng Oktubre, 1844, at nabigo sa prosesong iyon at lumipat mula sa sambayanang Protestante na nangingilin ng araw ng Linggo tungo sa sambayanang apostatang Protestante na nangingilin ng araw ng Linggo.

Sa kasaysayan ng tunay na Protestanteng sungay na naitatag at natukoy noong 1844, naganap ang isang proseso ng pagsubok mula 1856 hanggang 1863. Pagkatapos, ang tunay na Protestanteng sungay na tagapangingilin ng Sabat ay sumailalim sa paglipat, kapwa mula sa Philadelphia tungo sa Laodicea, at mula rin sa tunay na bayang Protestanteng tagapangingilin ng Sabat tungo sa apostatang Protestanteng sungay na tagapangingilin ng Sabat. Ang “pitong panahon” ay nauugnay sa 1798, 1844, 1856, at 1863. Ang “pitong panahon” ay isang sagisag na nauugnay sa isang punto ng paglipat, at ang katotohanang ito ay itinatag sa patotoo ng ilang saksi.

Noong 1798, nagkaroon ng paglawak ng kaalaman hinggil sa “pitong panahon,” sapagkat ang pinakaunang propesiya hinggil sa panahon na natuklasan ni Miller ay yaon mismong katotohanan. Pagsapit ng 1863, itinakwil na ang katotohanang iyon, at sa gayon ay natukoy ang wakas ng yugto ng pagtatapos ng animnapu’t limang taon ng propesiyang na nakasaad sa Isaias kabanata pito.

Ang ganap na dalawang libo’t limang daan at dalawampung taong hula ay may tig-animnapu’t limang taong saklaw sa pasimula at sa wakas, sa paraang kabaligtarang-larawan, na parang repleksiyon sa salamin. Sa pasimula ng pangwakas na animnapu’t limang taon (1798), na tinipikal ng pasimula ng unang animnapu’t limang taon noong 742 BC nang ibinigay ang hula, nagkaroon ng paglago ng kaalaman hinggil sa “pitong ulit,” na naunawaan at ipinahayag ng mga “marurunong” na Millerites. At sa katapusan ng pangwakas na animnapu’t limang taon noong 1863, nagkaroon ng isa pang paglago ng kaalaman tungkol sa gayunding katotohanan na sa huli ay tinanggihan ng mga bagong-koronahang “pari” ng tunay na Protestanteng sungay.

Ang aking bayan ay napapahamak dahil sa kakulangan ng kaalaman; sapagkat itinakwil mo ang kaalaman, itatakwil din kita, upang huwag kang maging saserdote para sa akin; yamang nakalimutan mo ang kautusan ng iyong Diyos, kakalimutan ko rin ang iyong mga anak. Oseas 4:6.

Ang pagdami ng kaalaman sa pagbubukas ng selyo ng aklat ni Daniel ay nauugnay sa “pitong panahon,” kaya ang “pitong panahon” ay hindi lamang sagisag ng isang punto ng paglipat, kundi rin ng pagbubukas ng selyo ng makahulang mensahe.

Isa pang transisyon ang nagsimula noong Hulyo 18, 2020, kasabay ng unang pagkadismaya, na siyang nagpasimula ng “panahon ng paghihintay” at nagmarka ng simula ng tatlo’t kalahating araw ng Kabanata Labing-isa ng Apocalipsis, kung kailan ang dalawang saksi ay nakahandusay na patay sa lansangan ng dakilang lungsod ng Sodoma at Egipto.

Ang Hulyo 18, 2020, ay tanda ng pasimula ng tatlo at kalahating simbolikong araw (isang "pitong panahon"), na inilarawan ng kasaysayan mula 1856 hanggang 1863. Ang dalawang panahong ito ay pawang mga sagisag ng "pitong panahon." Ang dalawang panahong ito ay kapwa nagmamarka ng isang pagbabago ng dispensasyon (isang transisyon). Ang dalawang panahong ito ay kumakatawan sa isang paglago ng kaalaman na kaugnay ng "pitong panahon."

Sa panahon ng paglipat mula sa kaharian ng Babilonia tungo sa kaharian ng Medo-Persya, ipinanalangin ni Daniel ang panalangin ng Levitico 26, sa gayo’y natukoy ang panalangin ng Levitico 26 bilang isang palatandaan ng transisyon ng mga huling araw. Sa panaginip ni Miller, sa katapusan ng pitong pagbanggit ng salitang "pagkakalat," si Miller ay kapwa tumatangis at nananalangin. Ang pagtangis ang palatandaan ng sandaling ang Leon mula sa lipi ni Juda (ang lalaking may iskobang panlinis ng dumi) ay binubuksan ang selyo ng isang mensaheng naselyuhan.

Ang panalangin ni Miller ay tumutukoy sa panalangin ni Daniel sa Levitico 26, na kaugnay ng “pitong panahon,” at naganap ito nang nabuksan ang pinto at mga bintana sa panaginip ni Miller. Ngunit ang panalangin ni Daniel sa ikasiyam na kabanata ay umaayon din sa panalangin ni Daniel sa ikalawang kabanata. Umaayon din ito sa panalangin ng pag-amin ni Nebukadnezar sa pagtatapos ng kaniyang “pitong panahon.”

Samakatuwid, ang panalangin ni Miller ay kinakatawan ng panalangin sa Levitico kabanata dalawampu’t anim, na isang pampublikong panalangin ng pag-amin at panalangin ng kahilingan para sa pag-aalis ng selyo sa huling propetikong lihim, sapagkat ang lahat ng propesiya ay naglalarawan sa mga huling araw. Kaya nga ang lihim ng Daniel kabanata dalawa ay kumakatawan sa huling lihim na aalisan ng selyo. Ang panalangin ni Miller, sa kaniyang panaginip, ay isang panalangin ng pangamba at makatarungang pagkagalit hinggil sa mga kasuklam-suklam na bagay na nangyari sa mga hiyas sa kaniyang silid. Ang kaniyang pangamba ay inilarawan sa pamamagitan ng yaong mga dumadaing at tumatangis sa Ezekiel kabanata siyam, sa panahon ng paglalagay ng tatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo.

Nasaksihan ni Miller kung paanong ang mga katotohanan ay unti-unting ibinaon ng mga huwad na doktrina, at na sa huli’y umabot sa puntong winasak ang sisidlan (ang mismong Biblia). Naganap ang pagkawasak ng sisidlan ni Miller sa ikatlong salinlahi ng Adventismo, nang nagkaroon ng sinadyang kilusan upang isantabi ang Bibliang King James kapalit ng mga makabagong bersyon ng Biblia na tiwali at nakabatay sa Katoliko.

Umiyak si Miller, saka nanalangin, at kaagad bumukas ang isang pinto, at umalis ang lahat ng tao. Pagkatapos ay pumasok ang lalaking may walis pang-alikabok (ang Leon ng lipi ni Juda), binuksan ang mga bintana at nagsimulang maglinis. Pagkatapos ay ipinahayag ni Miller ang kanyang pag-aalala hinggil sa mga nakakalat na hiyas, at nangako ang lalaking may walis pang-alikabok na pangangalagaan niya ang mga hiyas. Sa kasagsagan ng gawain ng paglilinis ng lalaking may walis pang-alikabok, pumikit sandali si Miller, at nang idilat niya ang kanyang mga mata, wala na ang basura. Ang mga hiyas ay nakakalat sa paligid ng silid, at inilagay ng lalaking may walis pang-alikabok ang mas malaking sisidlan sa ibabaw ng mesa, tinipon ang mga hiyas at inihulog ang mga iyon sa sisidlan at sinabi, "Halika at tingnan."

Ang pananalitang "Pumarito at tingnan" ay isang sagisag na mayroong isang katotohanang kakailan lamang na inalis ng selyo. Ang katotohanang inalis ng selyo para kay Miller ay ang pangwakas na katotohanan, sapagkat ang susunod na mangyayari ay ang pagkagising ni Miller sa "sigaw," na kumakatawan sa Malakas na Panawagan. Si Miller ang huli na tumanggap ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa kasaysayan ng mga Millerita, at bago pa man ang sigaw na gumigising sa kaniya sa panaginip, ipinikit niya ang kaniyang mga mata nang isang sandali. Ang tanging talata sa Bibliya na tumutukoy sa "isang sandali" at "mga mata" ay nagpapakilala ng unang pagkabuhay na mag-uli.

Narito, ipinapahayag ko sa inyo ang isang hiwaga; hindi lahat tayo ay matutulog, ngunit tayong lahat ay babaguhin, sa isang saglit, sa isang kisp-mata, sa huling pagtunog ng trumpeta: sapagkat tutunog ang trumpeta, at ang mga patay ay muling bubuhayin na walang kasiraan, at tayo'y babaguhin. Sapagkat kinakailangang itong may pagkasira ay magsuot ng kawalang-kasiraan, at itong may kamatayan ay magsuot ng kawalang-kamatayan. 1 Corinto 15:51-53.

Sa kasaysayan ng paglilipat mula sa kilusang Laodiceano ng ikatlong anghel tungo sa kilusang Filadelfiano ng ikatlong anghel, gaya ng kinakatawan sa kabanata labing-isa ng Apocalipsis, si Miller ay kumakatawan sa pinakahuli sa mga matatalinong dalaga na tumanggap ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang mga unang tumanggap nito ay ang mga pinakaespirituwal.

Ito ang sigaw sa hatinggabi, na nakatalagang magbigay ng kapangyarihan sa mensahe ng ikalawang anghel. Ang mga anghel ay sinugo mula sa langit upang pukawin ang mga banal na napapanghinaan ng loob at ihanda sila para sa dakilang gawaing nasa harap nila. Ang mga pinakabihasang tao ay hindi ang mga unang tumanggap ng mensaheng ito. Ang mga anghel ay sinugo sa mga mapagkumbaba at lubos na tapat, at inatasan silang itaas ang sigaw, 'Narito, dumarating ang Kasintahang Lalaki; lumabas kayo upang salubungin Siya!' Ang mga pinagkatiwalaan ng sigaw ay nagmadali, at sa kapangyarihan ng Espiritu Santo ay ipinahayag ang mensahe, at pinukaw ang kanilang mga kapatid na napapanghinaan ng loob. Ang gawaing ito ay hindi nakasalalay sa karunungan at kaalaman ng mga tao, kundi sa kapangyarihan ng Diyos, at ang Kaniyang mga banal na nakarinig sa sigaw ay hindi ito napaglabanan. Ang mga pinakaespirituwal ang unang tumanggap ng mensaheng ito, at ang mga dating nanguna sa gawain ang naging pinakahuli sa pagtanggap at sa pagtulong upang palakasin ang sigaw, 'Narito, dumarating ang Kasintahang Lalaki; lumabas kayo upang salubungin Siya!' Early Writings, 238.

Sa katapusan ng tatlo't kalahating simbolikong araw ng Pahayag kabanata labing-isa, ang una sa dalawang mensahe, na kinakatawan sa Ezekiel kabanata tatlumpu't pito, ay ipinahayag. Ang unang mensahe ay nagtitipon sa mga patay at nangalat na mga buto, ngunit nananatili pa rin silang patay. Ang mensahe ay ipinahayag ng tinig na sumisigaw, "sa ilang", at sa gayon ay tinutukoy na ang mensahe ni Ezekiel ay nagsimula bago nagwakas ang tatlo't kalahating simbolikong araw. Ang tatlo't kalahating araw na iyon ay kumakatawan sa isang "ilang", at mula sa "ilang" ipinapahayag ang mensahe. Ang "ilang" ay isa ring sagisag ng "pitong panahon," na nagmamarka ng isang paglipat at ng pagbubukas ng selyo na nagpapasimula ng isang proseso ng pagsubok.

May progresibong pag-unlad ng mensahe, at progresibong pagtanggap, gaya ng inilalarawan ng Sigaw sa Hatinggabi sa kasaysayang Millerita. Ang mga pinakaespirituwal ang unang tumanggap sa mensahe ng tinig na sumisigaw sa ilang, at tinutukoy ng mga historyador ng Adbentismo ang isang liham na isinulat ni William Miller ilang araw lamang bago ang Oktubre 22, 1844, kung saan sumaksi si Miller na sa wakas ay naunawaan at tinanggap niya ang mensahe ni Samuel Snow hinggil sa Sigaw sa Hatinggabi.

Minamahal na Kapatid na Himes: Nakikita ko ang isang kaluwalhatian sa ikapitong buwan na hindi ko kailanman nakita noon. Bagaman ipinakita sa akin ng Panginoon ang kahulugang tipolohikal ng ikapitong buwan, isa't kalahating taon na ang nakalipas, gayunman hindi ko napagtanto ang bisa ng mga tipo. Ngayon, purihin ang pangalan ng Panginoon, nakikita ko ang isang kagandahan, isang pagkakaisa, at isang pagsang-ayon sa Kasulatan, na matagal ko nang ipinanalangin, ngunit hindi ko nakita hanggang ngayon. Magpasalamat ka sa Panginoon, O kaluluwa ko. Nawa'y pagpalain sina Kapatid Snow, Kapatid Storrs, at ang iba pa, dahil sa pagiging kasangkapan nila sa pagbubukas ng aking mga mata. Malapit na ako sa tahanan. Luwalhati! Luwalhati! Luwalhati! Luwalhati! William Miller, Signs of the Times, Oktubre 16, 1844.

Sa pag-uulit ng kasaysayan ng Sigaw sa Hatinggabi, gaya ng inilalarawan sa panaginip ni Miller, ipinikit ni Miller ang kanyang mga mata sandali. Kaya nga, "sa isang saglit, sa isang kispap-mata, sa huling pagtunog ng trumpeta; sapagkat tutunog ang trumpeta, at ang mga patay ay mabubuhay na mag-uli." Sa panaginip ni Miller, siya ay kumakatawan sa pinakahuling tatanggap ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, gaya rin ng nangyari sa sarili niyang kasaysayan. Kinakatawan niya ang mga sa kahuli-hulihan ay tumanggap sa mensahe, bago pa tipunin ng lalaking may walis na panlinis ng dumi ang mga nagkalat na hiyas at ilagak ang mga iyon sa mas malaking kaban. Sa Apocalipsis kabanata labing-isa, yaong mga pinakahuling tumanggap sa ikalawang mensahe ni Ezekiel—na siyang mensahe ng apat na hangin ng Islam at siya ring mensahe ng pagtatatak—ay ginagawa iyon bago tumunog ang huli sa pitong trumpeta, na siyang trumpeta ng ikatlong Kapighatian. "Sa isang saglit, sa isang kispap-mata, sa huling pagtunog ng trumpeta; sapagkat tutunog ang trumpeta, at ang mga patay ay mabubuhay na mag-uli na di-masisira, at tayo'y babaguhin." (1 Corinto 15:52)

Ang sipi ay tumutukoy sa unang pagkabuhay na mag-uli na nagaganap sa ikalawang pagparito, ngunit mayroon ding pagkabuhay na mag-uli ng mga tuyong buto ng mga patay (ang dalawang saksi) na nagaganap sa oras ng malaking lindol sa Apocalipsis kabanata labing-isa. Sa "oras" ng lindol na iyon, ang huling pakakak sa pitong pakakak ay tumunog, at ang mga patay na saksi na

nasa lansangan ay binuhay na muli, hindi bilang mga taga-Laodicea, kundi bilang mga taga-Filadelfia, sapagkat sa pakakak ng ikatlong sa aba, ang dalawang saksi ay tinatakan at nabago sa kawalang kasiraan, sapagkat hindi na sila muling magkakasala. Si Miller ay kumakatawan sa huli na tatanggap ng mensaheng nagpapabuhay na muli sa dalawang saksi, na siyang mensahe ng apat na hangin ng Islam, at ito ang mensahe ng pagseselyo.

Ang tunog ng trumpeta na iyon ay bumubuhay sa mga huling tuyong buto ng mga patay na naikalat sa lansangan ng Sodoma at Egipto. Minasdan ni Miller kung paanong ang mga katotohanan ay unti-unting inilibing ng mga huwad na doktrina. Sa kalaunan ay tumangis si Miller, na naging palatandaan ng panahon kung kailan magsisimula ang pagbubukas ng selyo, sapagkat ang pagbubukas ng selyo ay isang paunti-unting gawain. Ang pagbubukas na iyon ng selyo ay nagsimula sa pangwakas na yugto ng tatlo't kalahating araw.

Matapos lumuha si Miller, pumasok sa salaysay ang Isa na may kapangyarihang mag-alis ng selyo sa selyadong aklat. Sa panaginip ni Miller, siya ang Dirt Brush Man. Pagkatapos ay nanalangin si Miller, at kaagad bumukas ang isang pinto, na naging palatandaan ng puntong lilipat ang kilusang Laodicea ng ikatlong anghel tungo sa kilusang Filadelfia ng ikatlong anghel. Ang kaniyang panalangin ay ang panalangin ng Levitico dalawampu't anim; ito ang panalangin para sa pagkaunawa ng huling propetikong lihim at isang hayagang pagkukumpisal ng paghihimagsik na nagpasapit ng tatlo't kalahating araw sa dalawang saksi; ito ang panalangin ng mga tinatakan sa Ezekiel kabanata siyam.

Pagkatapos ng panalangin, si Kristo (ang tagapagwalis ng dumi) ay pumasok at nagsimulang linisin ang silid. Sa pagtatapos ng gawain ng paglilinis ng tagapagwalis ng dumi, ipinikit ni Miller sandali ang kaniyang mga mata, tinutukoy ang katapusan ng panahong itinalaga para sa muling pagkabuhay ng mga tuyong buto. Pagkatapos ay tinipon ng tagapagwalis ng dumi ang nagsabog-sabog na mga hiyas sa silid ni Miller, at inilagay ang mga iyon sa isang bago, higit na malaking kaha, sa ibabaw ng isang mesa sa gitna ng silid ni Miller, habang ang dalawang saksi ay itinataas bilang watawat. Bilang watawat, tinatawag nila ang iba pang kawan ng Diyos na nasa Babilonia pa na “magsiparito at tingnan” ang mensaheng bagong inihagis ng Leon ng lipi ni Juda sa loob ng bagong, higit na malaking kaha.

Sa susunod na artikulo, sisimulan nating isaalang-alang ang pangitain ng Ilog Ulai bilang sagisag ng mga katotohanang mula sa aklat ni Daniel na inalisang ng selyo noong 1798. Naglatag na kami ng ilang puntong sanggunian bilang paghahanda sa pagsasaalang-alang na iyon. Ang una ay na ang mensahe ng mga Millerite ay sakdal (sa antas ng paglago nito), ngunit hindi pa kumpleto. Ito ay inilagay sa balangkas ng dalawang, hindi tatlong, mga kapangyarihang naninira. Ikalawa ay na kapag kinilala ng panaginip ni Miller ang sukdulang pagpapanumbalik ng mga saligang katotohanan, ang mga saligang katotohanang iyon ay “sampung ulit na mas maningning” kaysa sa kanilang orihinal na kaluwalhatian. Ikatlong punto ay na ang kilusan ng unang anghel (ang kilusang Millerite) ay inuulit sa kilusan ng ikatlong anghel, ngunit may ilang mahahalagang pag-iingat. Ang mga Millerite, bilang isang sagisag, ay mga Filadelfiano; sila ay isang napagbagong-loob na Nebukadnezar, subalit sa huli, at sa kasamaang-palad, ay “muling itinayo ang Jerico” noong 1863.

Ang kilusan ng ikatlong anghel ay nagsimula bilang mga Laodiceano, na nangangailangan ng pagbabalik-loob, ngunit sa bandang huli ay makikibahagi sila sa pangwakas na pagwasak ng Jerico (ang Jerico ng mga huling araw).

Ang Tagapagligtas ay hindi naparito upang pawalang-bisa ang mga sinalita ng mga patriarka at mga propeta; sapagkat Siya mismo ang nagsalita sa pamamagitan ng mga kinatawang lalaking ito. Ang lahat ng katotohanan ng salita ng Diyos ay mula sa Kanya. Ngunit ang mga hiyas na ito na walang kapantay ang halaga ay inilagay sa mga maling pagkakalagayan. Ang kanilang mahalagang liwanag ay ginawang maglingkod sa kamalian. Ninais ng Diyos na alisin sila mula sa kanilang mga pagkakalagayan ng kamalian at muling ilagay sa balangkas ng katotohanan. Ang gawaing ito ay tanging kamay ng Diyos lamang ang makagaganap. Dahil sa pagkakaugnay nito sa kamalian, ang katotohanan ay nagsilbi na sa layunin ng kaaway ng Diyos at ng tao. Naparito si Cristo upang ilagay ito kung saan luluwalhatiin nito ang Diyos, at isasagawa ang kaligtasan ng sangkatauhan. *The Desire of Ages*, 287.